

LÉTO, KTERÉ NIKDO NEČEKAL! ČEŠI LETOS OBJEVILI NOVÝ HIT!!!

Českem se letos šíří nový letní trend. Zapomeňte na přeplněná koupaliště, klasické výlety nebo dovolenou v Egyptě. Hitem letošních prázdnin se stalo něco mnohem jednoduššího – večerní vysedávání před nejbližší večerkou, zmrzlina z chladáku a rozhovory, které měly skončit ve deset, ale protáhly se až do půlnoci.

Podle některých se z obyčejného letního večera stává nová společenská událost. „Šli jsme jen pro pití a nakonec jsme tam byli tři hodiny,“ směje se jeden z návštěvníků oblíbené večerky.

A zdá se, že právě obyčejnost letos vítězí. Žádné velké plány, žádné drahé atrakce ani luxusní dovolené. Jen teplý vzduch, mrož za pár korun a pocit, že zítra se vlastně nic nemusí.

TÉMA MĚSÍCE

České léto

napsala Marie Benešová

Jízda na kole, procházky při západu slunce, točená kofola, koupání v rybníce, táboráky, borůvky v hrníčku, ze kterých nám následně babička udělá koláč s drobenkou. Tohle a mnohem víc jsou znaky toho ideálního, vysněného a propagovaného českého léta. Ovšem na prázdniny už nám bohužel zbyly jen vzpomínky a mám pocit, že jen málokdo si užil ono aesthetic, romantické české léto, i když třeba naši krásnou zemi ani neopustil.

Sociální sítě nás již od dubna spamují edity toho, jak někdo prožije léto v babičkovském stylu v přírodě na samotě u lesa a předpokládám, že nebudu ani zdaleka jediná, která si myslela, že tak bude vypadat i moje léto. Místo toho abych se koupala v rybníce, jsem každý den strávila v bazénu, abych neomdlela horkem, a místo pikniku s kamarády na louce, jsem doma léčila už tak poštipané nohy od všelijakého hmyzu. Představa, že si budu léto užívat do posledního dne a na školu nepadne ani myšlenka, se rozplynula ve chvíli, kdy se na každém kroku začaly v polovině srpna, stejně jako každý rok, objevovat reklamy na školní potřeby a spolu s nimi i první stresy ohledně školy. Moje prázdniny se ani nepodobaly fotkám z Instagramu, ale to nevadí, protože stejně byly moje. Nezažila jsem ani langoše na výletu nebo ježdění na kole, cestu do Chorvatska, velký táborák,

ani točenou kofolu ve vesnické hospůdce. Tyhle dva měsíce volna zkrátka vypadaly jinak, než jsem si v červnu vysnila, a to mě donutilo se zamyslet, jestli je vůbec možné svoje české léto zažít.

Ráno jít na louku na východ slunce, vít věnečky z lučního kvítí a večer sedět u ohně s kytarou. Možná právě takhle jsme si české léto představovali. Jenže když se nad tím zamyslím, možná jsme si ho představovali až moc dokonale. Všechny ty fotky totiž zachycují jen několik málo vteřin z celého dne. Nevidíme komára, který nám celou noc bzučí u ucha, déšť, kvůli kterému se zruší plánovaný výlet, ani chvíli, kdy se nám zkrátka nechce nikam chodit. Vidíme jen západ slunce, který byl vyfocený zrovna v ten správný moment.

Možná tedy české léto není o tom, že musíme stihnout všechno, co jsme si uložili na Pinterestu.

Nemusíme mít každý den naplánovaný jako z letního filmu a už vůbec nemusíme dokazovat, že jsme si prázdniny užili. Někdy může být léto jen o tom, že celé odpoledne ležíme doma, protože je venku příliš horko, nebo že se spontánně vydáme s kamarády ven a skončíme úplně jinde, než jsme původně plánovali.

A možná právě tyhle obyčejné chvíle jsou nakonec ty, na které budeme vzpomínat. Ne na dokonale naaranžovaný piknik, ale na smích, když nám vítr odnesl ubrousky. Ne na večerní koupání v rybníce při západu slunce, ale na obyčejné odpoledne, kdy jsme se smáli tak moc, že nás bolelo břicho. České léto nejspíš nikdy nebude vypadat přesně jako na sociálních sítích. A možná je to dobře. Protože zatímco cizí léto může vypadat dokonale, to naše je skutečné. A hlavně je opravdu naše a tím pádem i české.

Naše mysl je v Plzni krásná. Reportáž ze společenskovedních odborných kempů

V pondělí ráno se testujeme.

Mezi námi, ostřílenými veterány společenskovedních kempů, už není nikdo, kdo by testy nadání bral vážně, sama mám ve skříni haldu papírů rozebírající mou inteligenci. Pro představu, když jsem se ve čtrnácti - ještě jako malý „děják” - testovala poprvé, měli jsme za minutu napsat nejvíce slov začínajících na písmeno N. Začala jsem slovem nacionalismus a končila nábořem, nádorem a narcismem. Do papíru mi napsali, že mám nadprůměrnou úroveň fonemické verbální fluence. Doted nevím, co přesně to znamená.

Když už nic víc, je testování alespoň dobrá příležitost potkat se s kámoštvem napříč kempy. Je předposlední srpnový týden, týden nás společenskovedních, lepší poslední týden dostali přírodovědci. My „češtináři” zůstáváme v Plzni, ale naše bratrské kempy - zeměpis a dějepis, i když je to nebohé bratrství Václava a Boleslava - vyjíždějí, vidíme je sotva na večeri. V dějepisu znám pár lidí. Některé proto, že se 29. září 1944 šestnáctiletý chlapec udusil v plynové komoře. Obecně, když mluvíme o klucích, jsou to většinou ti pár desítek let mrtví. Není to až tak zlé, máme sice málo hodin spánku, ale stejný test jsme psali minulý rok a beztak tam většinou neexistují správné odpovědi,

jak se snažím svoje okolí přesvědčit. Stejně jako minulý rok se pohádáme nad tím, jestli má každý osel stín („ale co když stojí ve stínu?” argumentuje sestra) nebo kopyta („osel s useknutými kopyty je pořád osel, jste hnusní ableisti” argumentuji já) a pak se stejně jako minulý rok rozejdeme do svých kempů.

Hlavní paní organizátorka má titul před jménem a nám nejasnou pracovní náplň na kraji, interně jí ale říkáme „paní Ludmila”. Paní Ludmila je moc milá, říká mi Api a gratuluje mi hned, jak na mě přijde řada s odevzdáním bezinfekčnosti a dotazníku. Trvá mi ostudně dlouhou dobu, než pochopím, o čem mluví, a ještě delší, než se mi ji podaří zastavit, abych upozornila, že mě zařazuje do špatného kempu. (Když si o dobré tři dny později sedám ke svému týmu na večerní celotáborový kvíz, ptají se mě zvědavě, jestli umím zeměpis. Odpovídám, že vůbec. Pak se mě ptají, jestli umím děják. Odpovídám, že trochu.)

V češtině je nás devět, dvě z nás náš gympl čerstvě vyšly, pak jsme tu dvě, co tu pořád studujeme a slečna, která se sem teprve dostala. Zbytek je z širšího okolí, některé vypadají, že se znají. Podmínku k účasti na kempu, tedy účast v krajském kole Olympiády v českém jazyce,

tu nikdo moc nesplňuje, vyměňujeme ji za všelijaké jiné olympiády s obratností kdyňského dealera. Snad proto je historicky nejvyšší účast, jakou kdy kemp češtiny zažil - je nás dokonce víc než zeměpis. Už dávno neplatí živoření našich kempů a už dávno neplatí, že absolvenstvo pak nejde na fildu. Z kempů teď odchází první generace, která se dále věnuje oborům u kterých strávila spousty předposledních srpnových týdnů.

Týden kempu je ovšem živý organismus, který nelze přesně popsat. V bezčasí podobném Magickému vrchu proplováme týdnem našich předmětů, výčet aktivit a podrobný program je více pokus o definici nedefinovatelného. Nedefinuju ráda. Vyhrála jsem soutěž o nejlepší básnickou definici kabaretu, aniž bych věděla, že je to soutěž, dostala jsem za to zlatou fidorku. Nikdy jsem nebyla v kabaretu, párkrát jsem o něm četla. V tom není moc velký rozdíl mezi mnou a chatem gpt.

Je to normální tábor, když odjíždíme, je nám smutno. Obvykle jsme viděni jako vřed na tváři vědy, ale v Plzni je naše mysl krásná.

napsala Apolena Vondrašová

KULTURA

Kam v měsíci září a na začátku října?

9.9.2026 - 17:00 - Městská knihovna BN (oddělení pro dospělé), Domažlice - Koláž a její možnosti - rezervace nutná předem, vstupné 50 Kč

9. - 13.9.2026 - Plzeň - Pilsen Pride

12.9.2026 - 15:00 - 19:00 - Centrum Hindle, Domažlice - Kurz vyšívání - registrace nutná předem, cena za kurz 500 Kč

13.9.2026 - 11:00 - 16:00 - Vavříneček - Česko-německý piknik na Vavřínečku

17.9.2026 - 17:00 - Pivovar klub (1.patro), Domažlice - Peking, cestopisná přednáška Jaroslavy Wollerové

20.9.2026 - 10:00 - 16:00 - Náměstí Míru, Domažlice - Námko žije!

23.9.2026 - 17:00 - Městská knihovna BN (oddělení pro dospělé), Domažlice - Knižní klub o páté

1.10.2026 - 17:30 - Městská knihovna BN, Domažlice - Jan Lucemburský, přednáška Oldřicha Smola - vstupné 50 Kč

1.10.2026 - 19:00 - MKS, Velký sál - Rock'n'rollový večírek - vstupné 290 Kč

Kinematografické okénko ČerVue

Obsession (2025)

Co všechno bychom byli schopni udělat pro člověka, kterého milujeme? A co kdybychom dostali možnost zajistit si jeho lásku jednou provždy? Přesně s touthle myšlenkou si pohrává nízkorozpočtový hororový snímek s českým názvem Posedlost od Curryho Barkera, který kombinuje romantiku, nadpřirozeno a pořádně nepříjemnou atmosféru.

Film sleduje Beara, mladíka, který je zamilovaný do své kolegyně a kamarádky Nikki. Jeho city ale nejsou opěťované tak, jak by si představoval. Když se mu do rukou dostane možnost splnit si jedno přání, rozhodne se jej využít právě k získání Nikkiiny lásky. Jenže jak už to u podobných přání bývá, nic není tak jednoduché, jak se na první pohled zdá.

Velkou pozornost si zaslouží především Inde Navarrette v roli Nikki, která skvěle vystihla postupnou proměnu své postavy. Některé scény jsou díky ní opravdu nepříjemné a film dokáže vytvořit zvláštní pocit, že něco není úplně v pořádku, i když přesně nevíte co.

Když už jsem na začátku zmínil rozpočet, Obsession je jasným důkazem, že k natočení úspěšného hororu nepotřebujete desítky milionů dolarů. S rozpočtem pouhých 750 tisíc dolarů a dvaceti dny natáčení měl snímek navíc premiéru už v září loňského roku, na své uvedení do kin si ale musel počkat až do 15. května. Následně se na plátnech udržel neuvěřitelné tři měsíce a svůj rozpočet překonal více než pětsetkrát, což je na indie horor naprosto fenomenální výsledek.

A co říct na závěr? Obsession mě upřímně překvapil mnohem víc, než jsem předpokládal. Nečekal jsem, že mě film s tak jednoduchou premisou dokáže tolik vtáhnout a zároveň několikrát opravdu znepokojit. Některé momenty mi v hlavě zůstanou ještě dlouho a právě proto Obsession řadím mezi horory, které bych bez váhání doporučil. Pokud máte rádi horory, které se nebojí být trochu ujeté, nepříjemné a nepředvídatelné, tenhle rozhodně nevynechávejte.

napsal Lukáš Kladiva

Beletristické okénko ČerVue

Letní četba, podzimní četba, žádná četba?

Zná to asi každé čtenářstvo. Člověk si koupí knihu, jejíž skvělá premisa slibuje úžasnou letní atmosféru. Přece je to kniha jako stvořená na dovolenou! Jenže na dovolené není v tom horku na čtení ani pomyšlení a po návratu domů je zase divné se do takzvané letní četby začíst. A tak bude ona kniha dobrý rok hnit na polici a více či méně zapadat prachem, než si na ni po roce zase někdo vzpomene a sbalí ji do kufru jako perfektní zábavu na dovolenou a celý kolotoč se otočí znova, dokud si někdo neudělá čas na zlomení kletby a doopravdy ji nepřečte.

Co by to bylo za článek, kdyby všichni vinu nehodil na sociální sítě. Současný trend knižních influencerů spočívá v popsání knihy tou největší možnou zkratkou, podnítit skomírající pozornost člověka scrollujícího na záchodě a zařadit tak knihu do co možná nejoblíbenějšího žánru. Nikdo už si nevšímá faktu, že tím, když k fotce obálky své milované knihy napíše „enemies to lovers, šťastný konec, pět hvězd“, v podstatě tím prozrazuje většinu děje knihy. Ale chápu, čteme Austen, i když víme, že se na konci všechny provdají, a čteme Shakespearovy tragédie, i když víme, že všichni na konci zemřou.

Letní čtení nebo čtení na dovolenou také není nový fenomén. Už je to pár let zpátky, kdy jsem v kdyňské knihobudce ukradla (děti, nekraďte knihy!) právě jednu knihu z edice nazvané Čtení na dovolenou z roku 1968. Důvod proč tento můj lup zmiňuji není ten, že se jednalo o vůbec jeden z prvních vydaných paperbacků u nás, ale k samotnému titulu zdobenému množstvím úsměvavých malovaných sluníček. První knihou vydanou v této edici a shodou všech náhod i tou knihou, která se mi skrz kdyňskou knihobudku objevila v ruce, nebyla žádná jiná kniha než Tři Kamarádi Ericha Marii Remarquea.

Nevím, kolik z vás tu knihu četlo, ale ve zkratce pojednává - poměrně nepřekvapivě - o třech kamarádech v meziválečném Německu. Hlavní hrdina Robby je navrátilcem z fronty s náběhem na alkoholismus, pracuje v malinké autodílně a zamiluje se do holky, která má tuberu. Čtení na dovolenou jako vyšité.

Nebudu lhát, všichni tři kamarádi se mi pletli ještě na straně dvě stě, ale četba to byla mimořádná. Nedělám si iluze, že předchozí čtenář tuto knihu louskal maximálně tak u Balatonu, ale dovedl mě k myšlence, že přeci není nic jako dokonalé čtení na dovolenou.

Možná, že letní četba není lehká, nenáročná a krátká. Možná, že podzimní četba není ponurá, tajemná a smutná. Možná, že existuje jen četba povrchní a nekvalitní snažící se zalíbit nejnovějším trendům a snahám o estetizaci a monetizaci všeho, u čeho je to alespoň trochu možné.

napsala Apolena Vondrašová

BAREVNÁ RUBRIKA

Léto plné hvězdných událostí

Letošní prázdniny nebyly zajímavé pouze koupáním u vody a dlouhými večery, protože na obloze se nám objevilo hned několik pozoruhodných astronomických událostí. Největší pozornost přitáhlo částečné zatmění Slunce, které proběhlo 12. srpna a jeho maximum nastalo kolem 20:11 večer. Ve Španělsku dokonce nastalo zatmění úplné. Zatmění Slunce dokonce doprovodil meteorický roj Perseid. Podmínky pro pozorování byly letos velmi příznivé a astronomové očekávali až 100 meteorů za hodinu. Ke konci prázdnin se karty obrátily a 28. srpna nastalo částečné zatmění Měsíce, které bylo možné pozorovat i z Česka.

Pozoruhodná podívaná však pokračuje i v září. V pondělí 14. září nás čeká vzácný denní zákryt Venuše Měsícem, kdy neosvětlený měsíční okraj kolem 11:35 dopoledne na více než hodinu zakryje zářivou planetu. Tento neobvyklý úkaz bude možné sledovat i malým dalekohledem. Při pozorování je však nutná extrémní opatrnost. Jelikož úkaz probíhá za denního světla, hrozí riziko neúmyslného namíření dalekohledu do blízkého Slunce, což by vedlo k okamžitému a trvalému poškození zraku.

napsala Nikola Šrámková

ČERNOBÍLÁ REVUE

MEMES

FEJETON

Máš fotku z letadla nebo jsi přes léto nežil?

Září má jednu zvláštní vlastnost. Po dvou měsících prázdnin nás vrátí zpátky do lavic, na kterých loňský školní rok evidentně probíhaly závody v graffiti, a vypukne tak neoficiálně soutěž o nejlépe strávené léto. Stačilo přes prázdniny otevřít instagramové stories a člověka přepadl lehký pocit méněcennosti. Displeje přetékały exotikou - Bali, USA, Maledivy... Jakoby platilo pravidlo, že pokud člověk nepostoval fotku z letadla s pasem v ruce, jeho prázdniny prakticky neexistovaly.

Když pak i od učitelů padne ta klasická otázka, jak jsme si užili prázdniny, a kde všude jsme vlastně byli, třídou projedou příběhy těch dokonalých příspěvků. Vrcholem celé této absurdity bývá moment, kdy někdo ze spolužáků s omluvným výrazem prohlásí: “Já jsem byl jenom v Itálii.” V tu chvíli člověk přemýšlí, kde sakra udělal v životě chybu, nebo jak je tohle možné. Jenom v Itálii? Od kdy se moře, pizza a těstoviny dostaly na seznam prázdninových proher jenom proto, že to nebylo exotické Bali? Jestli je čas strávený u Středozemního nebo Jaderského moře důvod ke studu, co potom ti z nás, jejichž vrcholem prázdnin byl výlet na Šumavu, nebo nedejbože volno strávené s kamarády na koupališti? Sice nemáme žádné aesthetic fotky s drinkem v ruce ani plážové selfies při západu slunce, ale zkusme se nad tím zamyslet.

Snažíme se reálně užívat si prázdniny a odpočívat? Vnímat přítomný moment a dostat z něj maximum, ať už je to na Maledivách nebo na koupališti? Nebo potřebujeme jenom před ostatními ukázat jak naše léto bylo dokonalé a bez chybičky. Jak jsme nikdy neprokrastinovali a už vůbec jsme neměli pocit, že vlastně nevíme co se životem? Každý přece někdy udělal nějaké blbé rozhodnutí, a to, že sociální sítě jsou zrovna plné samých clean girls, matchy, pilates a dokonalých sportovců, kteří běžně běhají půlmaratony a ironmany neznamená, že nemají za sebou to samé co my. Jen ukazují ty lepší a hezčí momenty ze svého života, ale v hloubi duše to jsou ti samí lidé, kteří nevědí co v pondělí ráno na sebe a občas jsou líní dělat něco jiného než koukat za deštivého počasí na filmy.

napsala Lucie Hubková